

Nr 50.

Ankom till riksdagens kansli den 12 maj 1932 kl. 1 e. m.

Utlåtande, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående fortsatt befrielse för riksbanken från skyldigheten att inlösa av banken utgivna sedlar med guld.

I en till riksdagen avlåten, den 10 maj 1932 dagtecknad proposition nr 252, som hänvisats till bankoutskottets förberedande handläggning, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen medgiva, att riksbanken må för tiden från och med den 21 maj till den 1 september 1932 vara fritagen från skyldigheten att vid anfordran inlösa av banken utgivna sedlar med guld efter deras lydelse, med rätt dock för riksbanken att, om förhållandena därtill giva anledning, före utgången av nämnda tid återupptaga inlösningen av bankens sedlar.

På framställning av fullmäktige i riksbanken och efter samråd jämväl med fullmäktige i riksgäldskontoret medgav Kungl. Maj:t, med stöd av § 72 regeringsformen, genom kungörelse den 27 september 1931 (nr 325), att riksbanken finge för tiden från och med den 28 september till och med den 30 november 1931 vara fritagen från skyldigheten att vid anfordran inlösa av banken utgivna sedlar med guld efter deras lydelse. Sedan bankofullmäktige i skrivelse den 24 november 1931 hemställt om fortsatt befrielse för riksbanken från sedelinlösningsskyldigheten intill utgången av februari innevarande år, förlängde Kungl. Maj:t genom kungörelse den 27 november 1931 (nr 369) ifrågavarande medgivande att gälla till och med den 29 februari 1932. Detta beslut har, efter proposition i ämnet (nr 26), av innevarande års riksdag gillats (riksdagens skrivelse nr 13).

Efter det bankofullmäktige i skrivelse den 11 februari 1932 gjort framställning om ytterligare förlängd befrielse för riksbanken från sedelinlösningsskyldigheten för tiden till och med den 20 maj 1932 samt Kungl. Maj:t för riksdagen framlagt proposition i ämnet (nr 98), har riksdagen med bifall till propositionen medgivit, att riksbanken må för tiden från och med den 1 mars till och med den 20 maj 1932 vara fritagen från skyldigheten att vid anfordran inlösa av banken utgivna sedlar med guld efter deras lydelse, med rätt dock för riksbanken att, om förhållandena därtill giva anledning, före utgången av nämnda tid återupptaga inlösningen av bankens sedlar (riksdagens skrivelse nr 59). Kungl. Maj:t har den 29 februari 1932 utfärdat kungörelse i ämnet (nr 40).

I skrivelse till Kungl. Maj:t den 8 maj 1932 hava *fullmäktige i riksbanken* hemställt om fortsatt befrielse för riksbanken från skyldigheten att inlösa av banken utgivna sedlar med guld. Under erinran om att riksbanken genom nyss omförmälda kungörelse den 29 februari 1932 medgivits befrielse från sedelinlösningsskyldigheten för tiden till och med den 20 maj 1932, hava fullmäktige anfört följande:

»I den framställning den 11 februari 1932, vari fullmäktige hemställde om nämnda befrielse, hava fullmäktige närmare uttalat sig om innebörden av det penningpolitiska program, som riksbanken, i överensstämmelse med av statsrådet och chefen för finansdepartementet till statsrådsprotokollet vid olika tillfällen gjorda uttalanden, ansett sig böra fullfölja. Frågan om riktlinjerna för penningpolitiken har därefter behandlats av bankoutskottet, som i sitt den 2 i denna månad avgivna utlåtande (nr 40) utförligt uttalat sig i ämnet. Detta uttalande har ej föranlett någon erinran från riksdagens sida. En penningpolitik enligt dessa av riksdagen godkända riktlinjer förutsätter, att riksbanken erhåller fortsatt befrielse från sedelinlösningsskyldigheten.»

Med stöd av vad sålunda anförts hava fullmäktige hemställt, att riksbanken för tiden till och med den 30 september 1932 måtte fritagas från skyldigheten att inlösa av banken utgivna sedlar med guld enligt deras lydelse, med rätt dock för riksbanken att, om förhållandena därtill giva anledning, före utgången av nämnda tid återupptaga sedlarnas inlösen.

Fullmäktige i riksgäldskontoret, vilka beretts tillfälle att yttra sig i ärendet, hava i ett den 9 maj 1932 avgivet yttrande förklarat sig ej hava något att erinra mot att bankofullmäktiges framställning bifölles.

Föredragande departementschefen har för egen del i ärendet anfört följande:

»Såsom fullmäktige i riksbanken erinrat, har bankoutskottet i samband med avgivande av utlåtande angående verkställd granskning av riksbankens styrelse och förvaltning uttalat sig rörande den förda penningpolitiken under tiden efter det Sverige i september 1931 övergav guldmyntfoten samt därvid angivit vissa riktlinjer för den fortsatta valutavården. Mot dessa numera av riksdagen godtagna riktlinjer synes, vad deras allmänna syftning angår, ur min synpunkt någon erinran icke vara att göra. Härav torde följa, att jag icke har något att erinra mot att giltighetstiden för den riksbanken medgivna befrielsen från sedelinlösningsskyldigheten förlänges. Den fortsatta befrielsen synes mig lämpligen böra gälla för tiden intill den 1 september 1932.»

Utskottet.

Under hänvisning till vad fullmäktige i riksbanken samt föredragande departementschefen anfört i ämnet samt med åberopande av vad utskottet under punkten 1 av sitt den 2 maj 1932 avgivna, av riksdagen i denna del godkända utlåtande nr 40 yttrat angående riktlinjerna för penningpolitiken under den närmaste framtiden får utskottet hemställa,

att Kungl. Maj:ts förevarande proposition må vinna riksdagens bifall.

Stockholm den 12 maj 1932.

På bankoutskottets vägnar:

C. E. SVENSSON.

Vid förestående ärendes slutbehandling inom utskottet hava närvarit:

från första kammaren: herrar *C. E. Svensson, Gustafsson* i Stensholm, *Lindgren, Johansson* i Östersund, *Ström* i Lidköping, *Stendahl, Berling* och *Bodin*;

från andra kammaren: herrar *Winkler, Bäcklund, Lovén, Svensson* i Betingetorp, *Wikström, Höglund* i Göteborg, *Ryberg* och *Leffler*.